

Llançament

Versió IV

Oriol Morales i Pujolar

¡Para ya! -dice mamá-. Deja de imitar a James Bond. El traje es para el entierro de tu hermana.

Ben Brooks

ACTRIU 1 → Paula

ACTRIU 2 → Marina

Un bar de Barcelona, de nit, entre setmana. Segurament un dijous. Soroll de converses amortides per la distància que resten sempre en un segon pla, gairebé imperceptible, com un baix continu nocturn. De fons algun músic oblidat toca el saxo, però ningú no li fa massa cas.

A la barra seu la Paula, amb una pinta de Paulaner mig buida, o mig plena. Té el braç dret ple de polseres metàl·liques que dringuen entre sí creant un ritme estrany. La Paula mira el got fixament, absorta, i, de tant en tant, el fa girar sobre la taula, mirant com l'escuma es queda enganxada a les parets de vidre del vas. Cada cop que sent com s'obre i es tanca la porta del bar es gira de cop, nerviosa i tensa, per comprovar, un cop més, que no és la persona que esperava. Mou les cames fent picar els genolls entre sí. La porta s'obre i entra una altra noia, la Marina, que s'asseu a la barra, a prop seu. La Paula sap que no l'hauria de mirar però no li pot treure els ulls de sobre. La Marina se n'adona i somriu. Es fa trobadissa, però tampoc s'hi acostava. Simplement deixa que, de tant en tant, les seves mirades es trobin.

PAULA. Hola

MARINA. Hola

Temps.

MARINA. Que estàs sola?

PAULA. No. Sí bé, espero algú.

MARINA. (sarcàstica) Ja.

PAULA. Perdona?

MARINA. No, res.

Temps incòmode.

La Marina demana una pinta de Guinness.

Temps. De fons se sent el sortidor de cervesa.

MARINA Perdona, he estat una mica.../

PAULA. Sí. No, no ho sé. Perdona, estic una mica així...

MARINA. Nerviosa?

PAULA. Eh? No. No ho sé.

MARINA. Ja.

Li serveixen la Pinta.

Temps.

MARINA. Cada cop suportó menys els bars aquests que van d'experts de la cervesa. En un lloc així com a mínim esperes que et serveixin la cervesa bé, no ho sé, la temperatura saps? Això està congelat. És com els restaurants que et serveixen el vi negre en *cupitera*. Vull dir, a qui se li acut? I a més els fills de la gran puta t'ho serveixen amb cara d'estar fent una obra d'art, saps? Com si fossin, no ho sé, jo què sé. No?

PAULA. No ho sé.

De fet... De fet no m'agrada la cervesa.

MARINA. No? I què hi fots aquí?

PAULA. Espero algú.

MARINA. (*Sorneguera*) Ja... Jo també.

Temps.

MARINA. Paulanner, eh?

PAULA. Eh?

MARINA. No, la cervesa. La que estàs bevent.

PAULA. Ah, sí.

MARINA. T'agrada?

PAULA. No. Crec que no.

MARINA. No l'havies provat?

PAULA. No.

MARINA. Mai?

PAULA. No.

MARINA. Llavors?

PAULA. Llavors què?

MARINA. Que per què la prens?

PAULA. No ho sé, no m'agrada la cervesa.

MARINA. Ja.

PAULA. Ja què?

MARINA. Que ja m'ho has dit que no t'agrada la cervesa.

PAULA. Sí.

MARINA. Llavors?

PAULA. Llavors?

MARINA. Llavors què?

PAULA. Perdona?

MARINA. Que per què la prens?

PAULA. No ho sé, no ho sé perquè. He demanat una cervesa... i m'ha preguntat que quina volia, i jo què sé, n'hi ha moltes.

MARINA. Ja.

PAULA. I dels noms de la carta, doncs jo què sé, és el que m'ha agradat més.

La Marinariu.

PAULA. Vaig al lavabo.

La Paula agafa la seva bossa de mà i s'allunya cap al fons del local.

MARINA. (*Apujant el volum*) No cal que t'ho enduguis tot eh, que no et robaré.

La Paula desapareix. La Marina es queda sola a la barra mirant cap on ha marxat la Paula, pensativa. De cop s'adona d'alguna cosa.

MARINA. Merda.

La Marina es comença a posar nerviosa. Agafa el mòbil, el desbloqueja i consulta alguna cosa.

MARINA. Merda, merda, merda.

La Marina es mira reflectida al sortidor de cervesa que té davant i es pentina. Mira al seu voltant i torna a mirar per on ha marxat la Paula per comprovar que encara no torna. S'asseu al tamboret, es mossega una unglà, se n'adona i es pica ella mateixa als dits

amb l'altra mà. Mou les cames pels nervis i pica els genolls entre sí i, per uns instants sembla que fa el mateix que feia la Paula al principi.

La Paula torna a aparèixer des del lavabo i va per marxar del local.

MARINA. *(Aturant-la, però sense agafar-la)* Perdona.

PAULA. Què?

MARINA. Perdona.

PAULA. És igual, ja està.

MARINA. No, espera't. Seu si us plau. Sempre em passa el mateix.

PAULA. *(Sense seure)* Què et passa, que insultes a tothom que et trobes?

MARINA. Tampoc t'he insultat.

PAULA. Mira...

MARINA. Val, val. D'acord. T'he insultat. Perdona. Estic nerviosa.

PAULA. I què vols que faci?

MARINA. Deixa'm que et convidi a alguna cosa.

Temps.

PAULA. Però...

MARINA. Si, val, que no sigui cervesa.

Temps.

La Paula segueix dempeus sense saber què fer.

MARINA. Ets tu, oi?

PAULA. Què?

MARINA. Sí, ets tu.

PAULA. Què dius?

MARINA. Merda.

PAULA. *(Adonant-se'n)* No.

MARINA. Paula, no? Sí, Paula. Bé, almenys això posa a la merda aquesta del mòbil.

PAULA. Sí, Paula.

Se senten unes fortes rialles de fons.

Temps incòmode.

MARINA. L'he cagat molt, no?

PAULA. Home... una mica sí.

Temps.

MARINA. Merda.

Temps.

PAULA. I què fem?

Temps.

MARINA. Hola.

PAULA. Eh?

MARINA. Hola.

Temps.

MARINA. (*insisteix*) Hola.

PAULA. Què fas?

MARINA. Va, si us plau. Dóna'm una oportunitat.

Temps.

MARINA. Hola.

Temps.

PAULA. Hola.

MARINA. Ets la.../

PAULA. Sí, la Paula.

I tu ets la Marina?

MARINA. Exacte.

Es fan dos petons.

MARINA. T'agrada la cervesa?

PAULA. No.

MARINA. A mi tampoc.

La Paulariu.

MARINA. És veritat. I si m'agradés tampoc em vindria de gust.

PAULA. Llavors per què m'has dit de quedar aquí?

MARINA. Perquè fan els gintònics molt bons també.

PAULA. No sé si t'entenc.

MARINA. T'agrada el gintònic?

PAULA. M'encanta.

MARINA. En fan un amb un toc de maduixa que...

PAULA. Va.

MARINA. Sí?

PAULA. Sí, va. Demana'l abans que me'n desdigui.

La Marinariu. De fons se sent de nou el saxo.

ACTRIU 1.

4 de novembre de 1982.

No m'havia passat mai. Mai. Avui, tornava de la Plaça de la Concòrdia i no me n'he ni adonat. I no m'havia passat mai. Sempre pensava que era impossible, que això no passava. El papa diu que a vegades li passa conduint. Que, de cop, és com si es despertés i no recorda res dels últims 20 quilometres que ha fet. Que té la sensació de no haver ni tan sols canviat de marxa, ni tocat el volant per res. I jo sempre li he dit que no pot ser, que si fos veritat hauria tingut un accident. Però avui m'ha passat a mi, caminant, tornant de la Plaça de la Concòrdia fins a casa.

No recordo res.

L'últim que recordo és que estàvem jugant a futbol a la plaça, amb els de sempre. Recordo que estàvem jugant a futbol i que avui m'han felicitat. Al principi em posaven de porter perquè no en tinc ni idea de jugar a futbol. De fet, no m'agrada jugar a futbol. De fet, odio jugar a futbol. Però ara sóc bon porter. Molt. Avui m'ho han dit. D'això sí que me'n recordo, avui m'ho han dit. Després els altres han anat marxant perquè avui jugava el Barça. Ja em diràs. I recordo que han anat marxant i que només s'ha quedat l'Helena. L'Helena sempre fa de portera de l'altre equip. A l'Helena no li agrada el futbol. Crec. No ho sé. De fet, no ho sé. De fet no sé gairebé res de l'Helena. L'Helena em fa una mica de por. Sempre és allà. Sempre que dic alguna cosa ella és allà, just per dir el contrari del que he dit jo. Sembla que ho faci expressament.

Després recordo que hem menjat pipes. Molta estona. Crec que mai no havia estat a soles amb l'Helena, ni un segon. Hem menjat pipes i no hem ens hem dit gairebé res.

I no sé com ha anat. No sé si he sigut jo, o ha sigut ella. Fins fa poca estona no sabia ni tan sols si havia passat realment o si ho havia somiat. Però encara tinc aquell gust als llavis.

I no recordo res més.

La següent imatge que tinc és la del menjador de casa i el meu pare dient-me que havien trucat de la llibreria.

A mi no m'havien fet mai un petó.

I no sabia que seria així.

No sabia res, jo.

Potser és per això que m'ha agafat per escriure. Em conec, segur que duraré poc.

Demà vaig a la llibreria. Vaig encarregar un llibre nou de fotos: *El modernismo perdido. Imágenes de la Barcelona antigua*. No crec que sigui tan bo com els altres. És impossible.

///

MARINA. (*Menjant cacauets.*) Doncs el nen surt, sats?

PAULA. Però com que va sortir? Perquè va voler ell?

MARINA. No, no. La profe. Bueno, la senyoreta, la profe, com vulguis dir-li.

PAULA. Jo li deia senyoreta.

MARINA. A mi sempre m'ha sonat raro això de senyoreta.

PAULA. Ja.

MARINA. La qüestió és que la profe sempre feia sortir algú a llegir les redaccions. Allà en veu alta i tal, davant de tothom, saps? Davant de la classe. A mi m'encantava sortir a llegir. Se'm donava molt bé. Tan llegir com escriure. De fet, de fet la profe mai no ho va reconèixer, però normalment sempre feia sortir els millors de la classe, i jo sortia casi sempre. I si no sortia jo, sempre sortia aquell imbècil.

PAULA. Qui?

MARINA. L'Eloi, el tio aquest que et deia.

PAULA. Perdona, no havia entès el nom. És que estaves mastegant/

MARINA. Eloi, Eloi es deia.

PAULA. Tens una mica de...

La Paula s'assenyala la comissura dels llavis.

MARINA. Aquí?

La Marina intenta eixugar-se amb el tovalló.

PAULA. Una mica més cap a... Ara.

MARINA. Merci.

Temps incòmode.

Què deia?

PAULA. El noi aquest, el Marc, el...

MARINA. L'Eloi.

PAULA. Sí.

MARINA. Doncs... ah, sí, això, que aquell dia la redacció, bueno, l'escrit, jo què sé, doncs era sobre un cap de setmana a la platja.

PAULA. Havíeu d'explicar el que havíeu fet a la platja?

MARINA. Sí, Bueno, o t'ho inventaves, no ho sé. La cosa és que el tio va fer una redacció explicant com eren els culs de totes les ties que havia vist allà, quan havia anat a la platja, saps?

PAULA. No.

MARINA. Sí, tia. O sigui, allà al davant de tothom eh, de tota la classe, davant de la profe i de tots... Que si una tenia el cul així, que si l'altra tenia el cul aixà, que si amb aquella em venien ganes de no sé què...

PAULA. I la senyoreta?

MARINA. La profe? Res.

PAULA. No?

MARINA. Què va!

PAULA. Però quants anys teníeu?

MARINA. No ho sé... 12 o 13. Era al principi de l'institut o així.

PAULA. I no va dir res.

MARINA. No, no. Què va. I jo...

La Marina deixa un temps com per fer-se la interessant.

PAULA. Què?

MARINA. Jo em vaig aixecar, imagina't, em vaig aixecar i vaig pujar a la cadira i vaig començar a dir-li de tot i a cridar-li de tot. Estava cega eh, t'ho juro, tenia tanta ràbia... Però jo sóc així, saps? PAM! Saps? Que penso una cosa i... PAM! Saps? Vull dir que no m'agrada donar moltes voltes a les coses, saps, si no fa falta vull dir. Que no m'agrada parlar per parlar i fer veure coses que no són, que si vull dir una cosa, doncs que vaig i... PAM! La dic, i ja està. Que jo no em callo saps, vull dir que dic les coses.

PAULA. I què li vas dir?

MARINA. Ni me'n recordo.

Pausa. La Paula intenta no riure.

MARINA. Ah, i al final la profe va i em fa fora de classe.

PAULA. A tu?

MARINA. Sí sí, a mi, per faltar el respecte i no sé quina merda.

PAULA. Quins collons..

MARINA. (*Sorpresa*) Ui...

PAULA. Què?

MARINA. No res, que crec que és la primera vegada en tota la nit que et sento dir un taco.

PAULA. No ho crec.

MARINA. Que sí, que sí. Si m'hi he fixat. Jo és que en dic molts, ja t'aviso. Ho sento eh, no sé si és per la feina. Suposo que sí, però...

PAULA. De què treballes?

MARINA. A la ciutat de la justícia.

PAULA. Ets advocada o algo?

MARINA. No, no, treballa als despatxos del jutjat. Faig, bueno, em fan fer eh, perquè allà ni corto ni pincho, però bueno... És igual, és un rollo.

Temps. La Paula fa un glop del gintònic de maduixa i intenta no mirar la Marina directament a la cara per evitar que s'adoni del fàstic que li provoca.

MARINA. Tu...

PAULA. Què?

MARINA. No, res, perdona.

PAULA. No, va, què deies?

MARINA. No, no, que no vull que t'enfadis.

PAULA. No m'enfado.

MARINA. Abans...

PAULA. Abans no sabia que eres tu.

MARINA. Bueno.

PAULA. Va.

MARINA. No, res... que segur que... Bueno, m'ha fet la pinta que tu devies ser una empollona a l'escola.

Temps. Paula baixa el cap, seriosa.

MARINA. T'has enfadat?

Temps.

PAULA. Sí.

MARINA. Veus?

PAULA. No, que sí que era un empollona.

MARINA. Ajá!

PAULA. No et passis tampoc.

MARINA. No, no.

PAULA. Com ho has sabut?

MARINA. No ho sé.

PAULA. Ho porto a la cara, no?

MARINA. No ho sé, m'ho has fet pensar, no sé. M'ha fet la sensació que les coses del cole se t'havien de donar bé.

PAULA. No tot, eh.

MARINA. Bueno, ja, segur que a gimnàstica treies el fetge per la boca.

PAULA. No, què va. Educació física se'm donava molt bé.

MARINA. Mates? Llengua?

Temps.

MARINA. Dibuix!

PAULA. Com ho has sabut?

MARINA. Ho portes a la cara.

La Paulariu.

PAULA. Era un desastre.

La Marinariu.

PAULA. Bueno, no és que fos un desastre... O sí, no ho sé.

MARINA. No passa res, eh.

PAULA. No, no. De fet jo crec que era massa creativa.

MARINA. Ja.

PAULA. De veritat.

MARINA. Ara dibuixes?

PAULA. No, què va.

MARINA. Res? Mai?

PAULA. Què va, ara sí que se'm dóna fatal. Tinc com un mig trauma.

MARINA. De l'escola?

PAULA. Sí, no ho sé.

Temps.

MARINA. va...

PAULA. És una tonteria, eh.

MARINA. És igual.

PAULA. A veure... La senyoreta ens va demanar que dibuixéssim el menjador de casa, vale? Cadascú el menjador de casa seva. I ho havíem de fer allà, a classe, que a mi això sí que em posava nerviosa. I jo vaig dibuixar el meu menjador, el de casa meva. Amb la taula de fusta, una sofà horrible que teníem... A veure, que jo realment dibuixava malament, eh, vull dir que en part tenia raó de criticar el dibuix...

Bueno, vaig dibuixar-hi una catifa. Una catifa verda, perquè a casa teníem una catifa verda, i ja està. Que ara amb els anys ho penso i vale, que sí que és una mica raro.

MARINA. Dona, és raro de collons.

La Paula la mira.

MARINA. Vale, callo.

PAULA. Doncs això, vaig dibuixar la catifa verda. I ella em va dir que per què havia dibuixat un prat al mig de casa meva, i jo li vaig dir que no, que no, que no, que era una catifa, i ella que no, que això és un prat, que només hi falten les vaques pasturant.

MARINA. Collons...

PAULA. I clar, jo estava a punt de plorar.

MARINA. Normal.

PAULA. I llavors la senyoreta va obrir la porta que donava a la classe del costat i els va dir als nens de l'altra classe: Mireu, mireu, que la Paula ha dibuixat un prat el menjador de casa seva.

Temps.

MARINA. I no vas dir-li res?

PAULA. No, jo no. Però clar, vaig arribar aquell dia a casa que no volia tornar més a fer dibuix al cole. Però bueno, el meu pare hi va anar a parlar i es van calmar les coses.

MARINA. Ai, el papa.

PAULA. Sí.

MARINA. Com es diu?

PAULA. Es deia.

MARINA. Hòstia.

PAULA. Tranquil·la.

MARINA. Merda. Ho sento.

PAULA. No pateixis.

Temps incòmode.

MARINA. Fa molt que utilitzes la app aquesta?

PAULA. No, de fet...

MARINA. Què?

PAULA. De fet és la primera vegada que/

MARINA. M'ho he pensat.

PAULA. També?

MARINA. no ho sé.

PAULA. Ja ho sé. Se'm veu a la cara.

La Paula riu. La Marina s'encomana. De nou sentim el saxo.

ACTRIU 2.

3 d'agost de 1983. Crec que no m'agrada la calor. No, no m'agrada. La calor d'aquesta ciutat és insuportable. Se m'enganxa a la pell i no me la puc treure de sobre. N'estic fart d'aquesta calor. N'estic fart, fart, fart.

M'agradaria poder marxar cada estiu de Barcelona. No ho sé, tothom marxa a l'estiu, no? Tothom té pobles on anar, cases al mig del camp, a prop de boscos magnífics i rius amb l'aigua fresca. I els que no tenen pobles ni cases, tenen diners i poden anar on vulguin. On els seus pares vulguin, vaja. Però és igual. La qüestió és que tothom té llocs on anar i jo m'he de quedar aquí, amb aquesta calor, sense boscos que facin ombra ni rius on banyar-me.

M'agradaria marxar. Ni que fos una vegada. A Escòcia. Si pogués marxar una sola vegada, a l'estiu, marxaria a Escòcia. M'agradaria passar molts dies a les Highlands, mullant-me tota l'estona. Perquè allà sempre plou. No com aquí, en aquesta merda de ciutat on no plou mai. Allà plou però a mi em seria igual. Ja m'aniria bé mullar-me. I aquella boira que gairebé no et deixa veure res però que ho torna tot màgic. Vull anar a Escòcia i no haver de veure-ho només a les fotos de l'atles. Vull anar a Escòcia tot sol. No vull que vingui ni l'Helena. No li diria. No li podria dir. Com li podria dir a l'Helena que me'n vaig a Escòcia de viatge tot sol i que no vull que m'hi acompanyi ningú, ni tan sols ella? No li podria dir. Li hauria de dir que hi vaig amb els meus pares. Però als pares tampoc els hi podria dir. No em deixarien marxar sol a Escòcia. Només tens setze anys. Només tens setze anys. Només tens setze anys però algun dia aniré a Escòcia. I serà a l'estiu. I caminaré dies i dies. I agafaré un vaixell i aniré fins a les Shetland, i caminaré fins a la part més al nord de l'illa d'Unst, allà on no hi viu ningú. I em quedaré allà molts dies. I serà estiu, però farà fred i plourà. I el sol gairebé no es pondrà i serà com aquelles fotos que surten a l'atles on a mitjanit encara és pràcticament de dia. I faré moltes fotos i després, quan torni, les aniré a revelar. I les hauré de guardar en secret perquè ni els pares ni l'Helena no les podran veure. Però quan arribi al setembre i torni a quedar amb la colla a la Plaça de la Concòrdia, un dia que no vingui l'Helena els portaré les fotos d'Escòcia. I els ensenyaré com tot estava ple de boira. I els diré que feia tant de fred que no em podia ni banyar al mar, que allà mai no s'hi banya ningú. I que de fet, al lloc on em vaig quedar tants dies no hi viu ningú. I que no te res a veure amb cases a la Vall d'Aran o al Pallars. Que allò és una altra cosa i que jo hi he estat, que jo hi he estat allà. Aniré a Escòcia i no tardaré massa a anar-hi. He de pensar com. Però aniré a Escòcia.

Sentim la porta que s'obre, l'avisador i la porta que es tanca.

PAULA. Ara un xiclet?

MARINA. (*Menjant xiclet*) Sí. De menta.

PAULA. Amb el gintònic?

MARINA. Només una estona, per treure'm el gust.

PAULA. Per mi no pateixis.

MARINA. No, tranquil·la, ho faig per mi.

Temps curt.

MARINA. Bueno, i per tu també, eh. Bueno, per tothom que estigui al voltant.

Temps curt.

MARINA. Perdona.

PAULA. Tranquil·la. A més, a mi no em molesta l'olor.

MARINA. Doncs ets de les poques.

PAULA. Ties?

MARINA. No, no. En general. Des que van posar la llei antitabac la gent s'està tornant molt gilipolles.

PAULA. Jo abans fumava.

MARINA. Veus?

PAULA. Què?

MARINA. Que per això no et molesta.

PAULA. Vols dir? Crec que em passaria igual.

MARINA. No.

PAULA. Doncs no.

Temps.

MARINA. Que va ser una putada, eh.

PAULA. (Cada cop amb menys interès) El què?

MARINA. Això de la llei antitabac.

PAULA. A mi em sembla bé. De fet/

MARINA. Ja, però, vull dir, a mi em sembla bé que no es pugui fumar i tal, eh.

PAULA. De fet jo vaig deixar de fumar per això.

MARINA. Que legal.

PAULA. Sí.

MARINA. No, el que vull dir és que hi va haver un munt de bars que feia res que els havien obligat a fer obres i mil merdes per fer zones de fumadors i extractors i no sé quantes merdes més i al cap de res, pam, saps? Ja no serveix de res perquè/

PAULA. Et puc fer un petó?

Temps. [POTSER algun soroll de reacció de la Marina, un cop amb el got, amb la mà, etc.]

PAULA. Ai, perdona.

MARINA. No, no, si...

PAULA. No, ara ja està...

MARINA. És que no m'ho esperava.

PAULA. No, no, és culpa meva.

MARINA. És que...

Temps curt.

MARINA. És que no m'ho havien preguntat mai, saps?

Temps curt.

MARINA. Normalment la gent es llança i ja està.

PAULA. És igual, és igual, oblida-ho. Culpa meva.

Temps. La Paula està molt nerviosa i torna a fer dringar les polseres inconscientment.

La Marina creu que no n'hi ha per tant.

PAULA. És igual, perdona. Mira, me'n vaig, vale? Ho sento, no/

MARINA. Però dona, no passa res. És igual, mira, podem parlar d'una altra cosa.

PAULA. No, no, perdona. És culpa meva.

MARINA. Està plovent molt eh, m'he hagut de posar a fumar a sota la repisa i igualment... Mira com tinc el braç.

Temps curt.

MARINA. Xop.

Temps curt.

MARINA. Portes paraigües?

PAULA. No.

MARINA. Jo si en portés te'l deixaria, però...

PAULA. Llavors ens hauríem de veure un altre dia.

MARINA. Què?

PAULA. Res.

MARINA. Ah, pel paraigües.

PAULA. Sí.

MARINA. Va, queda't.

PAULA. No ho sé.

MARINA. Queda't, ens ho agafem amb calma.

PAULA. Va...

MARINA. Clar, de tranquil. Saps. No cal que/

PAULA. D'acord, d'acord, em quedo.

MARINA. Clar, podem parlar de qualsevol cosa, no? No sé, parlem de...

PAULA. Sí.

MARINA. No ho sé... de sèries.

PAULA. Eh?

MARINA. De sèries, sí, de sèries. No mires sèries?

PAULA. De la tele?

MARINA. Sí, bueno, de la tele o a l'ordinador. No tens Netflix?

PAULA. No.

MARINA. Ja. Bueno, no només hem de parlar de sèries, eh.

Temps.

La Paula escura el gintònic, nerviosa. Sequeix amb el got a la mà i fa repicar els glaçons entre sí.

MARINA. (*Intentant pensar un tema de conversa*) Vull dir, no ho sé...

Temps curt.

MARINA. Del que vulguis. Va, ajuda'm.

PAULA. (*De cop, amb molta determinació*) Com s'ho van prendre els teus pares quan els vas dir que eres lesbiana?

MARINA. Collons!

PAULA. Què?

MARINA. Joder.

PAULA. M'he passat?

MARINA. No, no, tranquil·la.

PAULA. Ah.

MARINA. No, vull dir, que t'anava a parlar de Vikingos i m'has...

PAULA. Perdona.

MARINA. M'has desarmat.

PAULA. Perdona, m'he posat nerviosa.

La Marina s'aguanta el riure

PAULA. Què?

MARINA. Res.

PAULA. Va.

MARINA. No, que... pensava, eh. No t'enfadis, eh, però...

PAULA. Ja hi som.

MARINA. Que tota l'estona m'estàs demanant perdó.

PAULA. Perdona.

La Marina es peta de riure. La Paula al principi no ho entén. Més tard somriu en copsar-ho.

MARINA. Doncs no ho sé. La veritat és que els meus pares i jo no hem parlat mai massa de sexe ni res de tot això.

PAULA. Ah no?

MARINA. No. Eh, que no passa res, eh.

PAULA. No, no.

MARINA. Però mira, ha anat així.

PAULA. I no els ho has dit mai?

MARINA. Sí, sí. De fet crec que és l'única vegada que hem parlat de coses així.

PAULA. Ja.

MARINA. Però ho vaig fer molt bé, eh.

PAULA. Segur.

MARINA. Que sí, que sí. Un dia que vam sortir a sopar a fora vaig demanar tres rondes de xupitos seguides i abans que tinguessin temps de reaccionar, pam! Ho vaig deixar anar.

PAULA. I ja està?

MARINA. Sí.

PAULA. I no et van dir res més?

MARINA. No ho sé, no me'n recordo si van dir algo, però tampoc m'importa massa.

PAULA. Ah.

MARINA. I així va anar.

PAULA. I no n'heu tornat a parlar més?

MARINA. No, tot va seguir igual.

PAULA. Que bé, no?

MARINA. No.

PAULA. No?

MARINA. Home. Mira això quasi no ho dic mai, però... A vegades m'hauria agradat tenir una relació... no ho sé, saps?

PAULA. Més oberta?

MARINA. Sí, vull dir que a la meva manera me'ls estimo, eh, però sempre m'hauria agradat parlar més amb ells d'aquestes coses.

PAULA. Tu rai.

MARINA. Què?

PAULA. Que sempre hi ets a temps.

MARINA. Però no ho sé.

PAULA. Què?

MARINA. Que no es pot forçar, no?

PAULA. No ho sé.

MARINA. A tu et va anar bé? Amb els... vull dir...

PAULA. Sí.

MARINA. Al teu pare li vas dir abans que...

PAULA. Sí.

MARINA. Bé.

PAULA. Dues vegades.

MARINA. Què vols dir?

PAULA. Els meus pares estaven separats des de sempre, així que...

MARINA. Ja..

PAULA. Però bé, eh.

MARINA. Sí?

PAULA. Sí. A ma mare potser li va costar una mica més.

MARINA. A la meva crec que també.

PAULA. No va dir res dolent, eh, però va estar uns dies com...

MARINA. Ja.

PAULA. Però el meu pare súper bé. Crec que casi li va fer il·lusió.

La Marina somriu.

PAULA. Sí, no ho sé, crec que era com si s'hagués tret un pes de sobre.

MARINA. Per què?

PAULA. Sempre havia estat preocupat de amb quins tios anava i tot això.

MARINA. Tenia una amiga que. A veure, la tia era una mica imbècil, eh, però sempre deia que si tenia un fill, que volia que fos una nena i que fos lesbiana perquè els tios són subnormals.

PAULA. Bueno.

MARINA. Què?

PAULA. No, res.

MARINA. Va!

PAULA. No, que... que... és que no està bé dir-ho, però...

MARINA. Ja. Però digue-ho.

PAULA. És que en el fons no és veritat.

MARINA. Va!

PAULA. Que sí, que la teva amiga té raó.

MARINA. Ja!

Les dues riuen. De cop es creuen la mirada i l'aguanten uns segons, fins que la Paula no pot més i l'abaixa, vergonyosa. La Marina se la queda mirant amb un somriure.

Sentim de nou el saxo.

ACTRIU 2.

16 de Març de 1992. Ahir es va morir un noi al camp de l'Espanyol. Una bengala clavada al pit que havien disparat des de l'altra banda del camp. Tinc la seva cara gravada, no me la puc treure del cap. No sé perquè, però tot el dia que hi he estat pensant. No el coneixia de res. Últimament se'm queden aquestes coses al cap. Sempre havia pensat que seria el pare més despreocupat del món, que els meus fills farien el que els rotés, perquè és el que jo hauria volgut fer. A mi mai m'havien espantat les notícies d'accidents, i m'era igual si els protagonistes de les tragèdies dels diaris eren nens o vells o qui fos. Però ara que està a punt de néixer la Paula crec que ni em conec. Fins fa quatre dies, quan veia els nens jugant a futbol a la Plaça de la Concòrdia somreia pensant que s'ho estaven passant bé, com quan nosaltres ens trobàvem a les tardes a menjar pipes i a jugar amb el bumerang. Però ara, ara, el primer que em passa pel cap és patir per si la pilota se'ls escapa a l'altra banda del carrer i penso que per favor, que no creuin corrent darrere la pilota sense mirar a banda i banda. I jo no sóc així. Jo no era així. L'Helena fa setmanes que m'ho diu que jo no era així. Està molt emocionada, però diu que jo pateixo molt i que l'agovio i no sé quantes coses més.

Hòstia, que sembla que sigui ahir que corriem a fer curves amb la moto i ara només de pensar-ho em marejo. No ho sé, a vegades crec que em nego a pensar-ho, però crec que m'he fet gran de cop. Últimament l'Helena m'ho diu sempre, que m'he fet gran.

I a mi em fa por. A vegades, pel matí em miro al mirall i no sé si riure o plorar. I m'ho dic, m'ho dic a mi mateix. Que sembla mentida. Que he passat de flipar amb els llibres de fotos a tenir una hipoteca i no me n'he ni adonat.

VII

MARINA. The Young Pope?

PAULA. No.

MARINA. Narcos?

PAULA. No.

MARINA. Orange is the new Black?

PAULA. No.

MARINA. Sense 8?

PAULA. No.

MARINA. Breaking Bad?

PAULA. No.

MARINA. The walking dead.

PAULA. No.

MARINA. No?

PAULA. No.

MARINA. Pfff...

PAULA. Ho sento.

La Marina somriu.

MARINA. Va, Lost.

PAULA. Eh...

MARINA. En sèrio?

PAULA. La conec, eh, però...

MARINA. Ni el principi?

PAULA. Crec que vaig veure un parell de capítols.

MARINA. I ja està?

PAULA. Sí, no sé.

MARINA. I què tal?

PAULA. Mo me'n recordo.

MARINA. Ja.

PAULA. No ho sé, fa molt de temps.

MARINA. Home, sí, però...

PAULA. Va ser quan havien de fer l'últim capítol. No ho sé, tots els meus amics volien quedar per veure'l i vaig voler veure tota la sèrie en una setmana. Però res.

MARINA. Ja.

PAULA. Eh, però vaig anar amb ells a veure'l, eh.

MARINA. I vas veure el final?

PAULA. Sí.

MARINA. I?

PAULA. No ho sé.

MARINA. No ho saps?!

PAULA. Em va fer gràcia.

MARINA. El què?

PAULA. Que tothom estava com súper enfadat. Em van fer molta gràcia.

MARINA. M'encanta.

PAULA. Lost?

MARINA. No, tu.

PAULA. Per què?

MARINA. Deus ser l'única persona del món que s'ho va passar bé amb el final de Lost.

PAULA. Ja pot ser.

MARINA. Va ser tota una cosa, eh.

PAULA. Ja.

MARINA. Com un esdeveniment mundial.

PAULA. Per això.

MARINA. Què?

PAULA. Que per això no li va agradar a ningú. Hi havia massa expectació. És com el teatre.

MARINA. No hi vaig gaire.

PAULA. No sé, quan et recomanen molt una obra normalment després et sembla que no n'hi ha per tant.

MARINA. T'agrada el teatre?

PAULA. Sí. De fet de petita feia teatre al cole.

MARINA. Sí?

PAULA. Sí.

MARINA. Jo era de les que me'n reia dels nens que feien teatre.

PAULA. Ja.

MARINA. Bueno, era petita.

PAULA. Sí, sí.

MARINA. I volies ser actriu?

PAULA. No, bueno, una època, però no em va agafar gaire fort.

MARINA. Jo si els hagués dit als meus pares: mira, que vull ser actriu, els agafa un cobriment.

PAULA. Sí? Ells què volien?

MARINA. Volien que fes ADE o alguna cosa així, amb futur.

PAULA. I al final?

MARINA. Dret.

PAULA. I et va agradar?

MARINA. Sin más. Vull dir, ja és això. Una feina per guanyar-me la vida i no haver de preocupar-me, saps?

PAULA. Clar.

MARINA. Ja em va bé.

Temps.

MARINA. I tu no m'has dit de què treballes.

PAULA. Sóc autònoma.

MARINA. Uau!

PAULA. Què?

MARINA. No, no, que em sembla molt valent la gent que es fa autònoma.

PAULA. La veritat és que sí.

MARINA. I què fas?

PAULA. Educació ambiental.

MARINA. Ja.

PAULA. Ni idea, no?

MARINA. Eh...

PAULA. De fet faig moltes coses. Faig cursets a escoles, visites a les deixalleries, a la depuradora...

MARINA. Amb nens?

PAULA. Sí.

MARINA. T'agrada?

PAULA. Molt. Pels nens, sobretot. De fet m'agrada més pels nens que per la feina en sí.

MARINA. A mi els nens ni fu ni fa. I creus que se't dóna bé?

PAULA. Crec que sí. En el fons és una mica com fer teatre, no?

MARINA. I no hi penses en tornar a fer teatre?

PAULA. Ara?

MARINA. Sí. No ho sé, el barri està ple de cartells d'escoles de teatre i coses d'aquestes.

PAULA. No, la veritat és que no. Potser algun dia.

MARINA. Ja.

PAULA. De fet...

MARINA. Què?

PAULA. No, és igual.

MARINA. Si home, ara ho dius.

PAULA. És que en el fons em fa una mica de vergonya.

MARINA. Va.

PAULA. No te'n riguis.

MARINA. No et prometo res. Però ho intento.

PAULA. Vale.

MARINA. Vale.

PAULA. Doncs fa mig any o així vaig anar a fer un càsting.

MARINA. De teatre?

PAULA. Sí, bueno... Hi havia un tio que buscava gent per assajar un espectacle d'hipnosi.

MARINA. Espera, espera. Hipnosi?

PAULA. Sí.

MARINA. Però com, assajar per després fer veure que t'hipnotitzaven de veritat?

PAULA. No, no. Buscaven gent per practicar per després fer l'espectacle amb gent de veritat.

MARINA. No fotis.

PAULA. Sí.

MARINA. I et van agafar?

PAULA. ... Sí.

MARINA. Joder!

PAULA. Jo no hi creia gaire, eh, però...

MARINA. Et va hipnotitzar de veritat?

PAULA. Sí.

MARINA. Si home.

PAULA. Que sí.

MARINA. No m'ho crec.

PAULA. Que sí. Jo no hi creia massa, però vam començar les sessions i...

MARINA. I què? Et va convertir en una gallina?

PAULA. No te'n riguis.

MARINA. Si no me'n ric, però joder...

PAULA. No ho sé, al principi ens feia caminar de maneres diferents, com si fossis una àvia, com si pesessis cent quilos...

MARINA. I ho feies?

PAULA. Sí.

MARINA. Però ho feies perquè volies?

PAULA. No, no ho sé, ho feia sense pensar. I després, més endavant et preguntava coses de tu, i t'ho juro, li contestava coses que no sabia o coses que si que sabia però no me'n recordava de que haguessin passat.

MARINA. Que fort, no?

PAULA. Al principi feia una mica de por.

MARINA. No ho sé, em costa de creure.

PAULA. És molt personal, eh, vull dir que suposo que si no hi creus gens deu ser impossible, però...

MARINA. Que fort.

Temps

MARINA. I us va ensenyar a hipnotitzar?

PAULA. Què va.

MARINA. Increïble.

PAULA. Sí.

MARINA. I a tu t'agradaria saber hipnotitzar?

PAULA. Uf, no ho sé.

MARINA. A mi m'encantaria.

PAULA. Sí?

MARINA. Sí, no ho sé. A vegades, saps? Poder fer fer coses als altres seria divertit. O preguntar coses que de normal no et respondrien.

PAULA. No ho sé.

MARINA. Segur que t'agradaria.

PAULA. Em faria por, crec.

MARINA. Por de què?

PAULA. No ho sé, a vegades millor no saber què sap la gent. O què pensa.

MARINA. Si en sabessis...

PAULA. Que no, que no.

MARINA. Va, si en sabessis què em faries fer?

PAULA. No, res.

MARINA. Va, imagina't-ho.

Temps.

PAULA. No ho sé. Potser et preguntaria alguna cosa.

MARINA. Què?

PAULA. No ho sé, alguna cosa que voldria saber de tu.

MARINA. I què vols saber de mi.

PAULA. Si home.

MARINA. Què?

PAULA. Que no t'ho diré.

MARINA. Per què.

PAULA. Perquè no estàs hipnotitzada!

MARINA. Ajá.

PAULA. Què?

MARINA. Que això vol dir que si que hi ha coses que voldries saber de mi.

PAULA. Bueno, clar, no?

MARINA. Això és el que t'estic dient. Va, què em preguntaries.

PAULA. No ho sé, de veritat.

MARINA. Va.

PAULA. Què em preguntaries tu?

MARINA. Jo ho he preguntat primer. No s'hi val.

PAULA. Et preguntaria si de veritat t'agrada la teva feina o si realment l'odies però no vols reconèixer-ho.

MARINA. Pam!

PAULA. Perdona.

MARINA. No, no, m'ho he guanyat.

PAULA. I tu?

MARINA. Què?

PAULA. Què ara vull saber què em preguntaries tu.

MARINA. Et preguntaria si de veritat no hi ha cap sèrie que t'agradi.

PAULA. En sèrio?

MARINA. És que no m'ho crec.

PAULA. No em preguntaries res més?

MARINA. Potser sí.

PAULA. Clar.

MARINA. Però començaria per això.

Temps. Les dues beuen.

PAULA. Modern Family.

MARINA. Modern Family?

PAULA. Modern Family.

MARINA. Modern Family.

PAULA. Què?

Temps.

MARINA. Modern Family, eh?

PAULA. Modern Family.

ACTRIU 1.

Ningú està preparat per això. Et fan creure que sí, que forma part de la vida adulta. Però jo ja no sé ni què és la vida adulta. Em vaig passar tota la adolescència pensant que arribaria un moment en què ja seria gran. En què entendria totes les coses. Però arriba un dia en que t'adones que no. Que el món dels nens de 5 anys i el dels de 40 no té res de diferent. Però ningú et prepara per aquesta epifania. Simplement arriba un dia què tothom suposa que ja has d'estar preparat per tot. I no, joder, no. Ningú està preparat per això. Que sí, que sí, que tothom es divorcia, que sí. Ja ho sé. Però, hòstia, quan et toca a tu. I ja ho sé, joder, ja ho sé que no passa res. Que hi ha molts nens que creixen amb pares separats, però jo encara no m'ho crec. No me'n faig a la idea.

Jo no estic preparat per quedar-me sol aquí, a casa. No m'ho va ensenyar ningú a l'escola. Em van ensenyar que m'havia de casar, i convidar molta gent, i tenir fills. Però ara què?

A fora la gent és feliç. I a mi em sembla tot tan estrany. Des que es van acabar els jocs olímpics la ciutat està com diferent, com molt més contenta. I a mi m'emprenya que la gent estigui contenta. A mi m'emprenya perquè jo no ho estic. Sort de la Paula. És com descobrir un món nou. A vegades em quedo hores mirant-la com dorm. Em quedo dempeus al costat del bressol, només veient com respira tranquil·la, amb els ulls tancats i els punys suaument apretats. No plora mai. De fet sempre està rient, tota l'estona. Que rigui. Que rigui molt. Jo de petit reia sempre.

IX

De nou al bar. La Paula està dempeus intentant explicar alguna cosa amb la Marina. Està fent servir un got per exemplificar-ho. De cop, sense voler, fa un moviment bruscat i el got rebenta contra el terra en mil bocins. La Paula fa un crit mentre la Marina es parteix de riure. De seguida apareix un cambrer amb una escombra.

PAULA. Perdó. Hòstia, perdona.

La Marina no pot parar de riure. La Paula escombra els vidres i s'allunya cap a la barra per tornar l'escombra i el recollidor. Torna.

MARINA. (Comença a poder articular després d'un atac de riure monumental). Estàs fatal.

PAULA. Merda, quina vergonya.

MARINA. Va, que no passa res dona.

Temps.

MARINA. Va, torna-hi, que no ho he entès.

PAULA. Tres erres, no és tan difícil.

MARINA. Reciclar, Reduir...

PAULA. Reduir, Reciclar, Reutilitzar.

MARINA. Lo de reciclar sí. Groc, verd, blau... Encara que siguis de plàstic!

PAULA. Exacte. I orgànic i rebuig.

MARINA. Orgànic?

PAULA. Sí. Les restes de menjar i tal. Si ho fas a casa pots fer compostatge, també.

MARINA. Vas massa ràpid.

PAULA. Reduir, Reciclar, Reutilitzar.

MARINA. Val. A veure, reciclar ja ho tenim.

PAULA. Sí.

MARINA. Reduir? Què vols dir amb reduir? Bueno, quan llences una ampolla, aixafar-la perquè no ocupi tant d'espai a les escombraries, no? Això jo ho faig a casa. Les aixafo amb el peu.

PAULA. No. Reduir vol dir reduir la quantitat d'escombraries que generes al cap del dia.

MARINA. I això com ho faig?

PAULA. Doncs no comprant-ho tot envasat, no utilitzant bosses del súper...

MARINA. Ja.

PAULA. Comprant menys perquè no se't faci malbé el menjar.

MARINA. Vale, vale.

PAULA. M'ho has preguntat tu.

MARINA. Sí, sí. Però és que sempre em feu sentir malament amb aquestes coses.

PAULA. Feu? Qui?

MARINA. No ho sé, els que recicleu.

PAULA. Va.

MARINA. I reutilitzar? No és el mateix que reciclar? Vull dir, si recicles allò després es reutilitza, no?

PAULA. No.

MARINA. No?

PAULA. Bueno, sí. Però no.

MARINA. Llavors...?

PAULA. Reutilitzar ho pots fer tu a casa. En comptes de llançar una cosa, la fas servir per a un altre ús.

MARINA. Com els pots de nocilla.

La Paulariu.

PAULA. Sí.

MARINA. I els nens et fan cas?

PAULA. Sí, déu n'hi do.

MARINA. M'agradaria veure què fan després realment a casa.

PAULA. Bueno, com a mínim ho intento.

MARINA. Sí, sí, no t'enfadis. Si ho has explicat súper bé, m'has convençut del tot però segur que després arribo a casa i no ho faig.

Temps.

MARINA. Jo de petita vaig anar a l'abocador amb el cole.

PAULA. Veus?

MARINA. Sí, però no ens van explicar res de tot això.

PAULA. Bueno, és relativament nou.

MARINA. Me'n recordo que la profe, o la monitora, o no sé qui cony era, que ens renyava si ens queixàvem de la pudor que feia a l'abocador.

PAULA. Per què?

MARINA. Perquè deia que aquella pudor que feia a l'abocador era culpa nostra perquè érem uns bruts i no reciclàvem.

PAULA. Bueno, és una altra manera d'ensenyar-ho.

MARINA. Si home. Teràpia de xoc.

PAULA. I tu allà, a la ciutat de la justícia no hi vénen mai nens?

MARINA. A què fer?

PAULA. No ho sé, de visita...

MARINA. I què vols que els ensenyi?

PAULA. No ho sé, jo de petita ens portaven a la policia.

MARINA. Ja, però anar a la policia és divertit, t'ensenyen les pistoles. Jo no sabia què explicar-los.

PAULA. Explica'm-ho a mi.

MARINA. El què?

PAULA. El que fas a la feina.

MARINA. És que no m'agrada explicar-ho, és súper avorrit.

PAULA. Nena, jo t'he explicat que passejo nens per la deixalleria.

MARINA. Ja, però...

PAULA. Vaaa.

MARINA. Bueno. A veure, porto temes administratius relacionats amb els desnonaments.

Temps. La Paula es posa tensa i anirà intentant-ho dissimular. Tota l'explicació de la Marina és apàtica i amb desídia. A ella és un tema que l'avorreix profundament.

MARINA. Saps el que és?

PAULA. Sí, sí, quan algú no paga el lloguer, no?

MARINA. Sí, bueno, o la hipoteca. De fet jo m'encarrego dels llançaments per impagament hipotecari.

PAULA. Com?

MARINA. Doncs que si algú no paga la hipoteca, quan es comencen a deure unes quantes quotes, el banc posa una demanda i es va a judici.

PAULA. Sempre.

MARINA. Sí, gairebé sempre. I si la persona que no paga no pot pagar el deute o no es presenta al judici, doncs el jutge ordena el llançament.

PAULA. Llançament?

MARINA. Sí, ordena que es pugui fer fora de l'immoble al deutor.

PAULA. I passa molt que la gent no es presenti als judicis?

MARINA. Que si passa? És el més normal.

PAULA. Ja.

MARINA. Que dius, quins collons, saps? A sobre que deus un munt de pasta, doncs apechuga, no?

PAULA. Home, potser ho estan passant malament, no?

MARINA. No, no. De veritat. Jo ho entenc, eh, que si no hi estàs ficat, aquesta gent et pot fer molta pena. Vull dir que sempre estan els de la PAH explicant mentides i no sé què... Aquí la cosa és que la gent s'ha tornat boja i vinga a demanar crèdits i hipoteques i cotxes i a viure per sobre de les seves possibilitats. S'ha de ser responsable, tu.

PAULA. Ja.

MARINA. Ho sento, eh, però és que em posa molt nerviosa, perquè sempre ens fan quedar com els dolents de la pel·lícula, i no, no és això.

PAULA. I tu què fas en tot això?

MARINA. Res, paperassa. Quan el jutge dicta el llançament/

PAULA. I passa sempre? No arriben mai a acords o...?

MARINA. Gairebé sempre.

PAULA. Joder.

MARINA. És que pensa que quan s'arriba al judici el deute ja és tan gran que...

PAULA. Ja.

MARINA. Doncs això, quan el jutge ordena el llançament arreglo tota la paperassa i tal per preparar l'execució.

PAULA. L'execució?

MARINA. Sí, bueno, quan anem a fer fora el que no paga, vaja.

PAULA. I tu també hi vas?

MARINA. Sí, hi he d'anar. Es diu comitiva judicial. Jo vaig allà amb els papers, amb el nou propietari i la policia. Però jo no faig res, eh. Vull dir, només és la meva feina. Anar allà amb els papers a punt i ja està.

PAULA. Joder, quin mal rotllo, no?

MARINA. Al final t'hi acostumes.

PAULA. Si? Jo no sé si podria.

MARINA. Pensa que quan arribem, normalment ja no hi són. No volen passar vergonya i marxen la nit abans.

PAULA. Els aviseu abans d'anar-hi?

MARINA. Sí, normalment dos mesos abans.

PAULA. Normalment?

MARINA. Sí, bueno, a veure, per llei els hauríem d'avisar dos mesos abans, però depèn, perquè si el jutge tarda molt a dictar sentència tot s'allarga massa i ho avancem un xic.

PAULA. I això es pot fer?

MARINA. Ho fa tothom.

PAULA. I quan hi aneu sense avisar no és molt mal rotllo?

MARINA. Normalment no. La gent normalment ho entén. Només es lia quan hi ha els de la PAH.

PAULA. Ja.

MARINA. Perquè a més l'únic que volen és fer-nos sentir malament a nosaltres, saps? No sé si saben el que de veritat estan fent.

PAULA. I no us heu trobat mai algú que us ho hagi posat molt difícil?

MARINA. De tant en tant, sí, però la policia està entrenada.

PAULA. I sempre us en sortiu?

MARINA. Menys una vegada, sempre.

PAULA. Què va passar?

Temps.

MARINA. Res, un home que es... Bueno, és igual, ja està, ja t'he dit que és un rotllo.

PAULA. No et pensis.

MARINA. No, ja ho he vist. Crec que ets la primera persona que li interessa la meua feina.

PAULA. Ja, no ho sé.

MARINA. Normalment la gent sent desnonaments i canvia de tema. No sé si els fa mal rotllo o si s'avorreixen.

PAULA. Serà això.

MARINA. I la gent, normalment, quan els expliques això de la deixalleria...

PAULA. Què?

MARINA. Que com s'ho agafen?

PAULA. No ho sé.

MARINA. No els hi fa cosa també?

PAULA. Potser sí.

MARINA. Veus, una cosa que tenim en comú.

PAULA. El què?

MARINA. Que a la gent les nostres feines els hi fan cosa.

PAULA. No ho sé, de veritat.

MARINA. Segur que et passa.

PAULA. Tampoc tinc tantes cites.

MARINA. Au, va.

PAULA. Què?

MARINA. Que no m'ho crec.

PAULA. Per què?

MARINA. Perquè estàs molt bona.

PAULA. Això és igual.

MARINA. No.

PAULA. Doncs no.

MARINA. Estàs bé?

PAULA. Sí.

MARINA. Val.

Temps.

PAULA. I tu?

MARINA. Què?

PAULA. Lligues molt?

MARINA. Home...

PAULA. Bueno, tens moltes cites?

MARINA. Algunes.

PAULA. No passa res, eh.

MARINA. No, no, ja.

PAULA. Doncs?

MARINA. Sí, de tant en tant.

Sona el saxo.

ACTRIU 2.

24 de Desembre de 2009. Abans d'ahir no vaig pagar la mensualitat de la hipoteca. És la tercera consecutiva. Avui al matí, m'ha arribat la carta certificada del banc. Toca't els ous. Són ben puntuals quan volen. Quan has de fer qualsevol gestió mai els hi va bé. Si has de fer un ingrés, només pots els dimarts i els dijous de 10h a 11h del matí. Si vols ingressar moneda, els divendres a les 8.15. I si vols fer alguna gestió de canvi de dades o alguna cosa que requereixi més de 15 minuts de temps has d'anar-hi un dia parell després del primer dimarts després del primer dia senar després de la primera lluna plena del mes d'abril d'un any de traspàs. Això sí, quan els interessa a ells, tots a córrer. Carta certificada i avall. Total per què? Per dir-me que dec tres quotes i que em porten a judici. I després pretendran fotre'm la casa, que ho he vist a la tele, que va així la cosa.. I com pretenen que pagui res si em treuen la casa? Jo de veritat que no ho entenc.

La Paula cada cop ve menys. Sort. No és que no vulgui venir. Suposo. De fet, no és que m'agradi, però estic molt més tranquil sabent que cada cop vindrà menys. Millor per ella. Millor per tots, de fet. No fa falta que tothom sàpiga que sóc un miserable. Sí, perquè així és com em fan sentir. Com un puto miserable, que tot és culpa meva. Et fan sentir com una puta merda. És igual que porti disset anys pagant cada mes. És igual que hagi estat un any pagant sense feina, traient els diners de sota les pedres. Ells no t'ho pregunten això. Els és I-G-U-A-L. I la merda és que en el fons sents que és culpa teva. Tot i que ho penso, i que el meu cap em diu que no, que jo ho he fet bé, que sempre ho he intentat tot, que no m'he rendit. Però de cop m'agafa aquella tremolor a les cames i començo a pensar que tot ho he fet del revés i que quan estigui sota un pont o morint-me de fred entre uns arbustos, que llavors serà quan arribi el que em mereixo per ser una merda de perdedor. Que això és el que sóc. I jo no vull que la gent em miri amb cara de fàstic. Perquè abans com a mínim, els rics miraven amb pena als pobres. Ara els miren amb fàstic. Ara ens miren amb fàstic. Aquest és el nostre càstig. I jo no el vull per mi.

XI

Els quatre gats que queden al bar aplaudeixen el final d'una cançó mediocre. La Marina mira la Paula en silenci. Fa estona que no es diuen res. De fons, el músic arranca de nou amb el saxo. Però ningú no l'escolta.

MARINA. De veritat que estàs bé?

PAULA. Sí, no pateixis.

MARINA. T'ha agafat el bajón?

PAULA. No, no he begut tant.

MARINA. Escolta, si vols anem a un altre lloc, eh.

PAULA. No, tranquil·la, estic bé.

MARINA. O... O si vols podem, pots venir a casa meva. Visc per aquí el bari... Podem fer l'última allà si vols. Tinc terrassa.

PAULA. Encara no.

MARINA. Això vol dir que després sí?

PAULA. Potser sí.

MARINA. Eh, si vols, eh. Sinó ho deixem aquí i ens veiem un altre dia, no passa res, no pateixis.

PAULA. No.

MARINA. No vols que ens veiem més.

PAULA. No. Que no em ve de gust marxar encara.

MARINA. Ah.

PAULA. Encara me'n faria una altra.

MARINA. Sí?

PAULA. Sí.

MARINA. Jo també.

ACTRIU 2.

20 de novembre de 2010. El pitjor és no saber quan vindran. Jo pensava que com a mínim m'avisarien. Però ja veig que no. Ahir va venir la Paula a dinar. La Paula no sap res. No podia parar de pensar que apareixerien en qualsevol moment i que la Paula els veuria arribar, i veuria com ens feien sortir sense donar temps ni a recollir les coses, i que la Paula em miraria i no entendria res.

El pitjor és no saber quan vindran i tenir la certesa absoluta que vindran.

Ahir, quan va marxar la Paula, vaig decidir que no els penso obrir la porta. No sé si servirà de res. Bé, de fet si que ho sé, sé perfectament que no servirà de res. Però si els obro la porta serà massa fàcil. Tampoc tinc on anar ni res a fer. La meva única ocupació aquests últims mesos ha sigut passejar en xandall per casa, per por que vinguessin a canviar el pany si sortia. Tinc la pell tan blanca que no semblo jo. Quan vinguin, quan em facin marxar, ja no coneixeré a ningú ni tindrè cap lloc on anar.

El pitjor és no saber quan vindran i tenir la certesa absoluta que vindran.

ACTRIU 1. El pitjor és la incertesa.

ACTRIU 2. El pitjor és el fred.

ACTRIU 1. El pitjor és la gana.

ACTRIU 1. El pitjor és que no et tallin la llum per pena.

ACTRIU 2. El pitjor és la pudor.

ACTRIU 1. El pitjor és no dormir.

ACTRIU 2. El pitjor és no tenir son.

ACTRIU 1. El pitjor és no dormir i no tenir son.

ACTRIU 2. El pitjor és la por.

ACTRIU 2. El pitjor és no saber res.

ACTRIU 1. El pitjor és que sigui culpa teva.

ACTRIU 2. El pitjor és no saber com has arribat fins aquí però saber del cert que és culpa teva.

ACTRIU 1. El pitjor és perdre les ganes de continuar.

ACTRIU 1. El pitjor és pensar en el pitjor.

ACTRIU 2. El pitjor sóc jo.

Temps.

Hi ha sorolls a baix. Són dos quarts de nou del matí. Són aquí.

XIII

Al bar no hi queda ningú més. Només el cambrer, les dues noies i el pobre imbècil que segueix tocant, ara amb els ulls tancats i a un volum pretesament introspectiu i gairebé inaudible..

MARINA. Aquesta cançó em recorda París.

PAULA. Per què?

MARINA. Per l'últim cop que hi vaig anar.

PAULA. No veig què hi té a veure.

MARINA. L'últim cop hi vaig anar sola.

PAULA. Ah.

MARINA. Viatges sola?

PAULA. No.

MARINA. Jo sí.

PAULA. Ja.

MARINA. Has estat a París?

PAULA. No.

MARINA. T'encantaria París.

PAULA. Ah sí?

MARINA. Sí.

PAULA. Val.

Temps.

MARINA. De veritat que estàs bé?

PAULA. Sí.

Temps.

MARINA. T'encantaria París.

PAULA. Ja.

Temps.

MARINA. Aquesta cançó em fa pensar en París. L'últim cop que hi vaig anar la vaig estar escoltant en bucle casi tota l'estona. No hi has pensat mai en anar a París?

PAULA. No. Potser. A vegades.

MARINA. Tothom vol anar a París algun cop a la seva vida.

PAULA. Ja.

MARINA. Ni que sigui una vegada.

PAULA. Ja.

MARINA. Si mai tens pensat anar-hi diga'm-ho. Et faré una llista. Invàlids, Trocadero, Panteó... Al Pompidou no hi vagis. Per fora és lletgíssim. I per dins...

PAULA. Ja.

MARINA. I Budapest?

PAULA. No.

MARINA. Praga, Viena...

PAULA. No, no.

MARINA. Uau, doncs les tres ciutats són precioses. Sempre dic que les ciutats del Danubi són una passada, sats?

PAULA. El Danubi no passa per Praga.

MARINA. Ah, no?

PAULA. No.

Temps.

PAULA. De fet no tenen res a veure.

MARINA. Ah.

Temps.

MARINA. Però hi has estat?

PAULA. No.

Temps.

MARINA. Va, explica'm algun lloc on hagis anat, no sé.

PAULA. No he viatjat gaire, jo.

MARINA. Ah.

PAULA. El meu pare no tenia mai diners per viatjar, i ma mare...

MARINA. Què?

PAULA. És igual.

Temps.

PAULA. El meu pare volia anar a Escòcia.

MARINA. No hi he estat mai.

PAULA. Era el seu somni, anar a Escòcia.

MARINA. Deu fer molt de fred a Escòcia.

PAULA. Sí.

MARINA. I sempre plou.

PAULA. Sí.

MARINA. Hi va arribar a anar?

PAULA. No.

MARINA. Ja.

PAULA. Si ho hagués sabut...

Temps.

MARINA. Què?

PAULA. No, que si ho hagués sabut, saps? No ho sé, hagués estalviat una mica. Per regalar-li, saps? Un viatge a Escòcia.

MARINA. Sí.

PAULA. Però no ho vaig saber.

MARINA. Aquestes coses...

PAULA. Què?

MARINA. Que aquestes coses mai se saben, Paula.

PAULA. Què vols dir?

MARINA. Que no tenies per què saber-ho, no?

PAULA. I tu què saps?

MARINA. No ho sé.

PAULA. Doncs?

MARINA. Què?

PAULA. Que per què fas veure que ho saps si no en tens ni idea?

MARINA. Perdona, jo...

PAULA. No en tens ni puta idea de res.

MARINA. Només/

PAULA. Què?

MARINA. Paula.

Temps.

PAULA. Perdona. A vegades...

MARINA. Tranquil·la. Culpa meva.

Temps.

MARINA. M'hi he ficat jo soleta.

Temps.

MARINA. Quin jardí.

Temps.

PAULA. Escolta.

MARINA. Dignes.

PAULA. Abans, quan parlàvem de la teva feina...

MARINA. Sí.

PAULA. Hi ha una cosa que no m'has respòs.

MARINA. Vols tornar a parlar de la feina?

PAULA. Sí.

MARINA. Vale, vale.

PAULA. No ho sé, és que m'interessa.

MARINA. Vale, vale. Cap problema.

PAULA. Doncs... hi ha una pregunta que no m'has contestat.

MARINA. Digues.

PAULA. Sempre us en sortiu?

MARINA. Què vols dir?

PAULA. Això.

MARINA. Què vol dir que si ens en sortim?

PAULA. Abans, quan parlàvem de la teva feina t'he preguntat que si sempre us en sortiu quan aneu a fer un desnonament.

MARINA. Sí.

PAULA. I tu m'has contestat que, excepte una de les vegades, la resta sempre us n'heu sortit.

MARINA. Sí.

PAULA. I quan t'he demanat que m'expliquessis què és el que va passar no m'has volgut respondre.

MARINA. Ah, això.

PAULA. Sí.

MARINA. És igual, no?

PAULA. No, vull saber-ho.

MARINA. És que...

PAULA. Va.

MARINA. Però què passa, ets periodista o algo?

PAULA. No. Però m'interessa. De veritat.

MARINA. Ja, però són coses que...

PAULA. Què passa, que hi ha secret de sumari, o de confessió o algo?

MARINA. No ben bé, però...

PAULA. Què va passar? No us va deixar entrar i vau haver de marxar?

MARINA. No... Bueno, sí. No ens va deixar entrar.

PAULA. I què més va passar?

MARINA. Escolta, Paula. Mira...

PAULA. Què?

MARINA. En aquesta feina a vegades passen coses desagradables, sats?

PAULA. Ja m'ho imagino.

MARINA. I en el fons... No ho sé, crec que és part de la vida, saps? La vida no és tan fàcil.

PAULA. Què va passar? Vau tirar la porta a terra?

MARINA. No.

PAULA. No?

MARINA. Paula...

PAULA. No?

MARINA. No. Al principi no.

PAULA. I què va fer?

MARINA. Vam tocar el timbre repetides vegades.

PAULA. Ah.

MARINA. Sí.

PAULA. Repetides vegades.

MARINA. Sí.

PAULA. I?

MARINA. I no contestava.

PAULA. Vau intentar parlar amb ell?

MARINA. Amb qui?

PAULA. No ho sé. Qui era?

MARINA. Què?

PAULA. Que qui era aquesta persona?

MARINA. No ho sé, no me'n recordo.

PAULA. No te'n recordes.

MARINA. No.

PAULA. I vau intentar parlar amb ell?

MARINA. Sí.

PAULA. Sí?

MARINA. Sí.

PAULA. Com?

MARINA. Ja t'ho he dit.

PAULA. El què?

MARINA. Vam tocar el timbre repetides vegades.

PAULA. I?

MARINA. No va contestar.

PAULA. Llavors no vau intentar parlar amb ell.

MARINA. Paula, és igual, deixem-ho córrer.

PAULA. No, no, va.

MARINA. No va voler contestar.

PAULA. No l'havíeu avisat?

MARINA. No...

PAULA. Per què?

MARINA. Ja t'ho he explicat abans, a vegades...

PAULA. O sigui. No l'havíeu avisat, us planteu allà, toqueu dues vegades el timbre i tireu la porta a terra.

Temps.

MARINA. Sí.

PAULA. I?

MARINA. Què?

PAULA. Què va passar? Per què no us en vau sortir?

MARINA. Quan vam pujar a dalt...

PAULA. Què?

MARINA. Paula, ja n'hi ha prou, va. No m'agrada parlar d'això.

PAULA. Què va passar quan vau pujar a dalt?

MARINA. No hi era.

PAULA. On era?

MARINA. No hi era.

PAULA. Però quan havíeu arribat, sí que hi era, no?

MARINA. Sí.

PAULA. Segur?

MARINA. Sí, l'havíem vist per la finestra.

PAULA. Però quan vau arribar a dalt no hi era?

MARINA. No.

PAULA. I on era?

MARINA. Havia marxat.

PAULA. Havia marxat?

MARINA. Sí.

PAULA. A on? A on havia marxat?

MARINA. No ho sé.

PAULA. A on havia marxat? Vosaltres havíeu entrat per la porta de baix i ell era a dalt.

Per on collons havia marxat?

MARINA. Va saltar per la finestra-

PAULA. Per marxar?

MARINA. Si.

PAULA. Per escapar-se?

MARINA. Sí.

PAULA. Era un cinquè pis!

MARINA. Es va llançar, vale?

PAULA. Per què?

MARINA. No ho sé.

PAULA. Per què es va llançar d'un cinquè pis?

MARINA. No ho sé.

PAULA. Si que ho saps.

MARINA. Deixa'm.

PAULA. Si que ho saps!

MARINA. Que em deixis!

PAULA. Com pots dormir a les nits?

MARINA. Jo només faig la meva feina.

PAULA. Perdona?

MARINA. Si tothom fes la seva feina i fos una mica més responsable moltes d'aquestes coses no passarien.

PAULA. Ets un monstre.

MARINA. No, no. No et pensis. Sóc com tu, eh. Sóc com totes les persones normals. No hi ha monstres, Paula. La gent com tu de seguida parla de monstres i es treu la culpa de sobre. Però no hi ha monstres, Paula. Tots som persones. Jo només faig la meva feina.

Epíleg

Se sent el vent. Algun lloc a l'exterior. No hi ha cap cantautor. No hi ha ningú. Només una silueta que es retalla a l'horitzó.

ACTRIU 1. Aquesta nit ha plogut. Ha plogut, sí. Ha plogut com aquelles pluges que queien abans, aquelles pluges netes que semblava que mai havien d'acabar. He sentit repicar la pluja contra la finestra de l'estudi.

A vegades no puc dormir. A vegades em costa. M'estiro al llit i tanco els ulls ben fort, però al cap d'una estona he d'afluixar perquè em fan un mal espantós. Llavors intento pensar en qualsevol cosa, com si m'intentés enganyar a mi mateixa, com si intentés ocupar totes les parts del meu cervell en records, en somnis, en invencions sobre qualsevol cosa, el que vulguis, en coses que feia quan era petita, en coses que faré quan sigui gran... Quan sigui gran de veritat.

Però res d'això sol servir de massa, a part de per angoixar-me una mica més. I llavors repasso minuciosament totes les parts del meu cos, des dels dits dels peus fins al cap, intento, intento repassar-les totes, sense deixar-me'n cap ni una, i quan passo per cadascuna d'elles, la visualitzo. I és com, com si li donés l'ordre d'adormir-se.

Evidentment això tampoc no serveix de massa res, però com a mínim em distrec. A vegades, això t'ho dic de veritat, de veritat de veritat, a vegades noto com se m'adorm el cos. Noto com vaig perdent la força als músculs, com la respiració se m'allarga i es relaxa, com tot s'afebleix, i penso que això deu ser com sentir morir-se, no?, com sentir que el teu cos ja no és el teu cos, que ja no l'habites plenament. Però el cervell segueix funcionant, segueix ben despert. I em descobreixo a mi mateixa reflexionant sobre la mort, i sobre el son, mentre el meu cos lluita per endur-se'm cap als somnis i cap al coma induït, contra aquesta raó que m'aliena i que em dóna ordres i que em col·lapsa i que m'enerva i llavors ja no sé si sóc jo o qui cony sóc jo, si quan penso sóc jo o si jo sóc el meu cos adormit i impossibilitat, impedit, a qui se li ha negat qualsevol oportunitat

de flotar i viatjar en una suau brisa de no sé ben bé què. I penso en un poeta mediocre intentant descriure el meu estat miserable, i això sí que ja no ho suporto. I llavors, sempre en aquell moment, em ve al cap la frase.

ACTRIU 2. Jo només feia la meva feina.

ACTRIU 1. “Jo només faig la meva feina.”

ACTRIU 2. Jo només feia la meva feina.

ACTRIU 1. I llavors és quan m'incorporo. Sacsejant de cop el meu cos a mig camí de la desídia. I m'obliga a despertar-me del tot de nou. I penso si aquesta merda de voluntat que em governa realment existeix. O si me l'he inventada jo, que potser sí, però jo ja no respiro bé.

Fa temps que no respiro bé.

ACTRIU 2. Paula jo, jo sóc com tu, jo només...

ACTRIU 1. I tu ho saps que no respiro bé, ho hauries de saber. Que no sé si és del fumar que no respiro bé. I llavors recordo que tinc ganes de fumar. Però he deixat el paquet al menjador, i llavors ja m'aixeco del tot perquè si fumo segur que em podré adormir bé.

ACTRIU 2. Jo només...

ACTRIU 1. Que m'ho invento, que ja ho sé que no és veritat, o potser no ho sé, potser sí que ho és i jo què sé.

I m'aixeco, vaig cap al menjador i em fumo tres cigarros seguits sense ni tan sols seure.

I llavors penso que qualsevol dia d'aquests em moriré per culpa d'aquesta merda, i això em provoca un espetic que em recorre tot el cos, com un espasme, i em poso a caminar pel passadís fugint de no sé ben bé què, i llavors he sentit la pluja.

ACTRIU 2. Jo només feia la meva feina, Paula, jo....

ACTRIU 1. He sentit la pluja repicar contra el vidre de l'estudi. I plovia com abans. Plovia aquella pluja boja, que de tan folla no sabia ben bé on caure, que tan aviat repicava contra el vidre com es perdia en dimensions desconegudes, enduta per la tramuntana

que fa espetegar les portes. Aquella pluja. Aquella pluja tan nostra. Aquella pluja que no sap ploure.

I ara, ara que ja ha sortit el sol. Ara que estic aquí, davant de tot això, ara, ara em sento bé.

Ara estic en pau. És com si recordés que la calma ve sempre després. Mai abans. Abans de què?

ACTRIU 2. No hi ha monstres, Paula. Jo sóc com tu, jo...

ACTRIU 1. Ell és davant meu i jo sóc davant seu. Com abans. Com ara. Com sempre. Primer un pas. Després un altre pas. Un últim pas. Sento soroll de pedretes caient i començo a relliscar, com a càmera lenta. Caic des de la finestra. L'escarabat em mira traient el cap per la cornisa. Mentre caic d'esquena metres i metres a una velocitat estranya, m'entretinc veient com els ulls verds de l'escarabat són cada cop més lluny. De cop l'escarabat emprèn el vol. Bat les seves ales immenses, com d'àngel, i s'acosta cap a mi en un meravellós picat. Quan arriba a la meva alçada, mentre jo segueixo caient inexorablement, fa tres voltes al voltant meu, com un ritual, com si s'estigués preparant per alguna cosa. Després torna a emprendre el vol cap amunt i desapareix del meu camp de visió. Tanco els ulls i penso que no el veuré mai més.

ACTRIU 2. Paula?

ACTRIU 1. No tinc por però segueixo amb els ulls tancats. El record de l'insecte ja és difús i penso ara en les formes dels núvols, mutables, efímeres, com si els elefants poguessin convertir-se en dofins en un obrir i tancar d'ulls. La brisa és tan suau que em fa entrar en un estat d'ensopiment. Noto com m'entra pel nas, com m'omple els pulmons i com surt per la boca al cap de moltíssima estona, enduent-se cada vegada una petita part de mi mateix.

ACTRIU 2. Paula, em sents?

ACTRIU 1. Just en l'instant en què el meu cos s'esberla en centenars de trossos contra el terra, l'escarabat fa un batec d'ales inusualment fort que em dispersa per tot arreu. Ja no fa fred. crec.